

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2017. május hó 31. napján tartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. évi április hó 22. napján kihirdetett 2.B.1805/2014/92. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

Az elsőfokú eljárásban felmerült 1 466 414 (Egymilliónégyszázhatvanhatezer-négyszáztizennég) Ft büntügyi költségből a vádlottat terhelő büntügyi költség összege 1 387 152 (Egymillióháromszáznyolcvanhétezer-egyszázötvenkettő) Ft, míg az állam terhén maradó büntügyi költség összege 79 262 (Hetvenkilencezer-kettőszázhatvankettő) Ft.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 139 130 (Egyszázharminckilencezer-egyszázharminc) Ft a vádlottat terhelő büntügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

Az ügyben a Debreceni Ítéltábla az Országos Bírósági Hivatal Elnökének 369/2016.(VI.27.) számú határozata alapján kirendelés folytán járt el.

A Fővárosi Törvényszék 2016. április 22. napján kihirdetett 2.B.1805/2014/92. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata), 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében (Btk. 208. § (1) bekezdés) egyesített ügy 1. és 2. tényálláspont, 1 rb. folytatólagosan elkövetett zaklatás büntetében (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont) egyesített ügy 3. tényálláspont, és 1 rb. testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés) egyesített ügy 1. tényálláspont.

Ezért az elsőfokú bíróság a vádlottat halmazati büntetésül 11 évi börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott szülői felügyeleti jogát ... és ... vonatkozásában megszüntette.

Kimondta, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által őrizetben és előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról. Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből kötelezte a vádlottat 1 278 688 Ft bűnügyi költség megfizetésére, míg 187 726 Ft bűnügyi költség vonatkozásában akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet kihirdetését követően azt az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője a nyilatkozattételre 3 napot tartottak fenn. A nyilatkozattételre nyitva álló törvényes határidőn belül a védő fellebbezést jelentett be a tényállás részben téves megállapítása, a bizonyítási indítványok elutasítása miatt, a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A fellebbeviteli főügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő az ítéletátlárhoz eljuttatott beadványában fenntartotta az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezését, annak irányai szerint. Egyúttal okiratokat, illetőleg fényképalbumot csatolt be a másodfokú eljárás során. Beadványában kifejtette azon álláspontját, hogy a 2. rb. testi sértés büntette tekintetében sem a tényállást, sem pedig a minősítést nem támadja. A további cselekmények esetében azonban felvetődik ... felelőssége is. Megfogalmazta a védő, hogy amennyiben a megállapított ítéleti tényállás nem megalapozott, helye lehet az ítélet hatályon kívül helyezésének.

Az ítéletátlá a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok túlnyomórészt történő betartásával ügyfelderítési kötelezettségének csaknem hiánytalanul eleget tett.

A tárgyaláson megvizsgált bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, de a rögzített tényállás a Be. 101. § (2) bekezdésében foglalt eljárási szabály megsértése miatt részben megalapozatlan, emiatt bizonyítás felvétele vált indokolttá a másodfokú eljárásban, így az ítéletátlá a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja értelmében tárgyalást tűzött ki az ügyben.

A bizonyítás felvétele körében az ítéletátlá személyesen meghallgatta az igazságügyi elme-orvosszakértői véleményt készítő ... és ... igazságügyi elme-orvosszakértőket az elsőfokú ítéletben leírt 4. tényálláspont kapcsán. Az ítéletátlá tárgyalásán meghallgatott igazságügyi elme-orvosszakértők fenntartották a nyomozás során készített szakértői véleményüket, illetőleg az elsőfokú eljárásban tett összes nyilatkozatukat. A törvényszék ítéletében tett megállapítások ezáltal megalapozottá váltak az igazságügyi elme-orvosszakértés körében is.

Egyértelműen rögzíthetővé vált, hogy a vádlott sem a terhére megállapított cselekményeikor (4. tényálláspont), sem jelenleg nem szenved olyan kóros elmeállapotban - elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban -, amely kizárta vagy korlátozta volna őt abban, hogy cselekményeinek társadalomra veszélyes következményeit felismerje vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

Az igazságügyi elme-orvosszakértők személyes meghallgatásuk során is logikus, elfogadható magyarázatát adták annak, hogy miért nem állapítható meg rövidzárlati cselekmény a vádlott javára.

A másodfokú eljárásban az eljárási szabálysértés kiküszöbölésével megalapozottá tett tényállás hiányosságoktól mentes, felülbírálatra alkalmas a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, ennek megfelelően irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (2) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság az ügy felderítése során széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, az összes lehetséges bizonyítékot az ügy teljes körű felderítése érdekében beszerezte, a bizonyítékok értékelése során indokolási kötelezettségének kimerítően eleget tett. Részletes indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el a tényállás megállapításánál, mint ahogy a bizonyítékok elvetésének okával sem maradt adós és a bizonyítási indítványok elutasítását is részletesen kifejtette. A bizonyítékok zárt láncolata alapján a bűnösségre vont következtetés kifogástalan. A vádlott cselekményeinek minősítése is törvényes.

Az első fokon eljáró bíróság igen magas színvonalon fejtette ki jogi álláspontját mind az élet-, testi épség és az egészség elleni bűncselekményeket illetően, mind a gyermekek érdekét sértő és a család elleni bűncselekményt illetően, mint ahogy az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekmény vonatkozásában.

A gyermekek sérelmére elkövetett cselekménynél a használt eszköz az emberölés tipikus elkövetési eszköze. Az erő kifejtésből, az életfontosságú szerveket támadó szűrési mechanizmusból az a következtetés vonható le - még ha nem ismételte azt meg a vádlott -, hogy szándéka súlyos, akár a sértettek halálához is vezető sérülés okozására irányult. Az alanyi tényezők körében jelentősége van a vádlott aktuális - bódult - állapotának, és a gyermekek édesanyjával kapcsolatos érzelmeinek, indulatainak. A vádlott szándékos magatartásával elindította azt az okfolyamatot, ami a halálos eredmény bekövetkezéséhez is vezethetett volna.

Helytállóan helyezkedett a bíróság arra az álláspontra - egyetértve az ügyészi jogi állásponttal -, miszerint a vádlott cselekménye azonban a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c), f), i) és j) pontjai szerint minősülő emberölés bűntettének kísérlete helyett enyhébben, életveszélyt okozó testi sértés bűntettének minősül. A vádlott által okozott közvetlenül életveszélyes sérülés miatt a sértettek halála azért nem következett be, mert az eredményt a vádlott aktív magatartással, a mentők riasztásával, ekként a szakszerű, életmentő orvosi beavatkozás nyombani biztosításával önként elhárította. Ekként a Btk. 10. § (5) bekezdése szerint a vádlott a kérdéses maradék-bűncselekménynek a sértettek számához igazodó halmazatáért büntethető.

Nem vitásan, a családjogi kapcsolatból fakadó kötelezettségét a vádlott súlyosan megszegte azzal, hogy a tényállás 1-3. pontjában részletezett eseménysor szerint a (volt) élettársát, a gyermekek édesanyját és hozzátartozóit ... és ... szeme láttára több ízben bántalmazta, fenyegette. A tényállás 2. pontjában írtak szerint a gyerekek saját magukat is fenyegetve érezték. A vádlotti magatartás a két kiskorú érzelmi fejlődését lényegesen veszélyeztette, így a vádlott a kérdéses deliktumnak a sértettek számához igazodó halmazatát valósította meg. A bűncselekmény a veszélyeztetettséggel befejezetté vált.

Az, hogy a vádlott ...-t (volt élettársát) az ő, valamint a közös gyermekeik és édesanyja megölésével fenyegette, részben a féltékenységből fakadó bosszúvágy által motivált félelemkeltés céljából, a zaklatás bűncselekményének az ítélet 3. tényálláspontjában megjelölt elkövetési magatartásának feleltethető meg. Azáltal, hogy a zaklatást a volt élettársa sérelmére követte el, a kérdéses bűncselekmény súlyosabban minősülő esetét valósította meg.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróságnak a magánindítvány joghatályossága körében kifejtett álláspontjával is.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljes körűen feltárta.

A bűnösségi körülmények értékelésével kiszabott szabadságvesztés büntetés, illetőleg közügyektől eltiltás mellékbüntetés kellően szolgálják mind az általános, mind az egyéni megelőzés elvét. A szabadságvesztés nem tekinthető eltúlzottnak, annak a középértéket meghaladó mértékben való meghatározása nem tekinthető kirívónak. A családon belüli erőszak, a családtagok sérelmére elkövetett bűncselekmények száma nem mutat csökkenő tendenciát.

A védelmi jogorvoslat eredményre nem vezetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is helyesek és törvényesek a bűnügyi költség körében történő döntés kivételével.

A törvényszék ítélete 37. oldalán 1. bekezdésében adott számot arról, hogy ... igazságügyi orvosszakértő véleménye kapcsán felmerült szakértői díj mely részét terhelte a vádlottra. Az itt leírtakkal egyetért az ítéletábra, azonban számítási hibát vétett az elsőfokú bíróság, ezért e vonatkozásban javítani kellett a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét.

Ezen túlmenően korrigálni kellett az elsőfokú bíróság által vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét azáltal is, hogy ellentétben az elsőfokú bíróság megállapításával a 2015. február 25-én készült elme-orvosszakértői vélemény nem volt szükségtelen, hiszen annak megállapításait az 1-3. tényálláspontokat illetően ítélete 7. oldalának 2. bekezdésébe beépítette a törvényszék. Nem vitásan ezen szakértői vélemény elkészítésével felmerült szakértői díj is a vádlottat terheli bűnösségének megállapítása folytán.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra a vádlottat terhelő, illetőleg az állam terhén maradó bűnügyi költség összegét pontosította ennek megfelelően, így a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben leírtak szerint megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, míg egyebekben helyes indokainál fogva azt helybenhagyta a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében.

Az ítéletábra rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélethozataltól előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén, 338.§ (1) és 339. § (1) bekezdésén alapszik.

Debrecen, 2017. május 31.

Dr. Balla Lajos sk.. Nagy Éva
a tanács elnöke előadó bíró

sk. Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk.
bíró

Záradék: A Fővárosi Törvényszék 2.B.1805/2014/92. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2017. május 31.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke